

maa have været vægtige og overbevisende, for ikke at sige tvingende Grunde, som have talt for en Løsning som den foreliggende. Og man maa derfor gaa ud fra, at en hvilken som helst anden Regering, der fik Ansvaret for Landets Fred og Adgang til nøje Kendskab til alle herhen hørende Forhold, maatte komme til et lignende Resultat som det, der nu ligger til Behandling her paa Tingets Bord, at ogsaa den vilde komme til at indrømme, at utilstrækkeligt Personel, utilstrækkelige Befæstningsanlæg, utilstrækkelig Sikring for Mobiliseringen ere spildte Midler, og at det samme gælder de Penge, for hvilke Midlerne skulle tilvejebringes.

De mange Kræfter, som i de senere Aar have været i Bevægelse her i Landet for at underbygge Muligheden for en betryggende Ordning af vort Forsvar, ville af ganske Evne støtte Regeringen baade paa Tinge og ude i Befolkningen i det her paabegyndte Forsøg paa at bringe Sagen til en lykkelig Afslutning, de forsvarsvenlige Partier ville føle Fællesskab om Ansvaret ved den forestaaende Løsning.

I mangt og meget ligne Forholdene nu baade hjemme og ude den Tid, hvis Minde vi have fejret her i Landet for en Uge siden. Ogsaa da havde der været Splid og Uenighed her i Landet, Rigsraadet var splittet i Partier, iversyge paa hinandens Magt og kæmpende for deres Særinteresser, og i lang Tid var der intet udrettet for Fædrelandets Forsvar. Som det den Gang gik, reddedes Fædrelandet paa et hængende Haar, fordi København holdt Stand. Og da som nu vilde Københavns Fald kunne have medført Landets Undergang. Fortid og Nutid vare os og minde os. Tiden er nu inde til at skride til Handling, sagtens den yderste Tid. Maatte den kostbare Tid nu bliver benyttet paa rette Maade — ikke til Drømme om krigerske Æventyr eller om evig Fred, men til en Gang for alle for Verden at fastslaa det som en Kendsgerning, at det danske Folk som alle andre civiliserede og uciviliserede Folkeslag vil væрге sit Land mod ydre Vold, hvorfra den saa end kommer, og i Fredens Dage vil bygge sit Værn og slibe sit Væрге. Thi derved naas bedst det, som er det første og det sidste Maal for disse Lovforslag: at bevare Freden.

Med Hensyn til de Udtalelser, som blev fremsatte af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), skal jeg blot tillade mig et Par Bemærkninger. Det var ikke rigtigt,

naar det ærede Medlem angav Tidspunktet for Anerkendelsen af en Neutralitetspolitik til den Gang, Systemskiftet kom. Allerede længe før var man klar over, at man vilde føre en Neutralitetspolitik og føre den ligelig til alle Sider. Det ærede Medlem udtalte om Højres Forslag i Forsvarskommissionen — ja det foreligger ganske vist ikke her til Behandling —, at det forlangte for meget. Dertil vil jeg sige, at jeg tænker, som jeg har sagt, at vi paa det Grundlag, som her er forelagt af Regeringen, ville kunne naa til en tilfredsstillende Løsning af Opgaven. Naar det ærede Medlem udtalte, at København mod Landsiden skal beskyttes af Hæren og af Kystbefæstningsanlæg, og i saa Henseende navnlig henviste til Fortet ved Vedbæk og Fortet ved Mosede, kan jeg ikke erkende, at denne Beskyttelse vil være tilstrækkelig. Fjender maatte til Trods for disse Forter forholdsvis let kunne foretage en Overrumpling af Hovedstaden fra Landsiden, og jeg vil bede det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer om at erindre, hvad samtlige Hærens Generaler have udtalt herom. Det ærede Medlem nævnedes nogle Talangivelser for den Skat paa Indtægt og Formue, som kunde ventes. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt komme nærmere ind paa disse Tal, men sige, at skal der være Tale om en saadan Skat, er det rimeligt, at der bliver Lejlighed for dem, der væsentligst skulle betale Skatten, til at faa Indflydelse paa Midlernes Anvendelse.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte, at Forsvarskommissionen havde sat sig et umuligt Maal, nemlig at værne Landet. Det er forunderligt at høre, at dette Maal skulde være umuligt i vort Land, medens det anses for at være muligt i alle andre Lande. Det ærede Medlem udtalte noget om, at Højre ved Regeringsforslaget havde faaet mere, end Partiet i sine vildeste Drømme havde kunnet tænke sig. Jeg er nu ikke ganske klar over, hvorfra det ærede Medlem kan have faaet Kendskab til, hvad vi drømme, endda hvad der sker i vore vildeste Drømme. Og han sagde, at Højre var endda ikke tilfreds, Højre krævede mere. Men efter at det ærede Medlem nu har hørt mine Udtalelser, vil han have hørt, at Højre anerkender det Grundlag, som her foreligger, og anser det for muligt at naa en betryggende Ordning for de Midler, som Regeringen her foreslaar at stille til Raadighed. Det ærede Medlem talte om alle